

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 4588/19

לפני :

כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המערערות :

1. ראג'דה אסעד קרדוש-סאלם
2. ג'וליא אסעד קרדוש-ג'בור
3. פאדיה אסעד קרדוש-ג'דע
4. סועאד אסעד קרדוש-בטחיש
5. עבלה אסעד קרדוש-חדאד

נ ג ד

המשיבים :

1. חברת קרדוש ושות' בע"מ
2. מוריס קרדוש
3. עאמר סמיר קרדוש
4. זאהר סמיר קרדוש

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת (השופט י' אברהם) שניתן ביום 21.5.2019, בת"א 39974-02-16 ובת"א 26269-10-16

תאריך הישיבה :

כ"ד באדר התשפ"א (8.3.2021)

בשם המערערות :

עו"ד לילא ח'ורי-מועמר ; עו"ד מועין ח'ורי

בשם המשיבים :

עו"ד עימאד ח'מאיסי

פסק-דין

השופט א' שטיין:

הערעור

1. ערעור זה נסוב על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת (השופט י' אברהם) אשר ניתן ביום 21.5.2019, בתיקים המאוחדים ת"א 39974-02-16 ות"א 26269-10-16, בגדרו נדונו והוכרעו תביעות הדדיות של בעלי מניות במשיבה 1, חברה פרטית ששמה קרדוש ושות' בע"מ (להלן: חברת קרדוש או החברה), כדלקמן: (1) תביעתם של בעלי

מניות הרוב (המשיבים 2-4 בערעור דכאן, אשר מחזיקים יחדיו בכ-73% ממניות החברה, ואשר ייקראו להלן: המשיבים או הרוב) אשר ביקשו למנוע את מכירתן של מניות המיעוט בחברה לצדדים שלישיים; וכן (2) תביעתן של בעלות מניות המיעוט (המערערות דכאן, שבידיהן כ-20% ממניות החברה, והן תיקראנה להלן: המערערות או המיעוט) אשר עתרו לקבלת סעדים להסרתן של מה שהגדירו כקיפוח המיעוט.

2. בית משפט קמא קיבל את תביעת הרוב ואסר על מכירת מניות המיעוט לצדדים שלישיים שלא בהתאם לכללים בדבר עבירות המניות בחברה אשר נקבעו בתקנונה (להלן: תקנון החברה או התקנון). כללים אלה מקנים זכות-סירוב ראשונה לבעלי המניות הקיימים. כמו כן מפקידים הכללים בידי דירקטוריון החברה את כוח הווטו שבאמצעותו ניתן לאסור על כל העברה של מניות. בד-בבד, דחה בית משפט קמא את תביעת המיעוט למרות קבלתה של טענת הקיפוח. במסגרת זו, קבע בית המשפט כי אי-כינוס אסיפות של בעלי המניות ושל הדירקטוריון, האופן הכושל שבו נוהלה החברה ב-15 השנים האחרונות, וכן אבדן האמון בין בעלי המניות בחברה, שאינו עוד בר-תיקון, עולים כדי קיפוח המיעוט. אף על פי כן, נקבע כי בנסיבות העניין אין להעניק למיעוט את הסעדים שהתבקשו להסרת הקיפוח – שעיקרם התמחרות שבגדרה יקנה הרוב את מניות המיעוט, או להפך – לנוכח המגבלות האמורות על העברת מניות בחברה.

3. מכאן הערעור.

העובדות

4. חברת קרדוש ידעה ימים טובים יותר. היא נוסדה כחברה משפחתית בשנת 1949 ונוהלה על ידי שלושה אחים לבית קרדוש: אסעד קרדוש ז"ל (אבי המערערות, שנכנסו בנעליו); סמיר קרדוש ז"ל (אביהם של המשיבים 3-4, שנכנסו בנעליו), ומוריס קרדוש, יב"א (המשיב 2). האחים קרדוש חילקו ביניהם את מכלול הזכויות בחברה, לרבות זכויות הניהול, שווה בשווה. החברה עסקה בייצור ובשיווק של קרח ומשקאות קלים – פעילות שבוצעה משטח המקרקעין שבבעלותה: מגרש שתופס 2,341 מ"ר במרכז העיר נצרת, הידוע כחלקה 12 בגוש 16532 (להלן: המקרקעין).

5. בשנת 2001, צלעות המשולש שהחזיק את החברה החלו להתפרק בעקבות מחלוקות ומשברי אמון חריפים בין בעלי המניות. משברי אמון ומחלוקות אלו גררו את החברה להליכים משפטיים והובילו לקיפאון ולשיתוק מסחרי כמעט מוחלט. החברה הפסיקה לייצר ולשווק קרח ומשקאות והתחילה להפעיל במקרקעין חניון בלתי מורשה.

החברה דיווחה על הכנסות זעומות מהפעלת החניון; אסיפות כלליות וישיבות דירקטוריון לא כונסו; רואה חשבון לחברה לא מונה במשך שנים ארוכות; דו"חות רואה החשבון של החברה לא הוגשו לרשויות המס למעלה מעשור; החברה פעלה ללא חשבון בנק באמצעות כסף מזומן, וצברה חובות ניכרים למרות שלא העסיקה עובדים; החברה סומנה כמפרת חוק אצל רשם החברות; פעולות התיקון אשר נעשו בחברה אחרי הגשת תביעתו של המיעוט לא הביאו להחייאתה כחברה מתפקדת; וכפי שקבע בית משפט קמא בפסק דינו, פעולות אלה נעשו אך למראית עין.

6. לאחר שמיעת הראיות, בית משפט קמא זקף מחדלים אלה לחובתו של הרוב אשר החזיק – ועודנו מחזיק – בידיו את השליטה בחברה. בית המשפט קבע אפוא כי התנהלות הרוב – נטולת שקיפות ורוויית הפסדים אשר נגרמו, ומוסיפים להיגרם, לחברה – מסבה פגיעה אנושה לחברה, וכפועל יוצא מכך לאינטרס הכלכלי הבסיסי של המיעוט. קביעה זו היתה מתבקשת מאליה, ובה אין מקום להתערב (ראו, למשל: ע"א 8191/16 דיאליט בע"מ נ' הדר, פסקה 77 והאסמכתאות שם (17.6.2019)).

פסק הדין קמא

7. על יסוד עובדות אלו, קבע בית משפט קמא כי התנהלות הרוב בחברה מגיעה כדי קיפוח המיעוט.

8. קביעה זו הובילה את בית המשפט לבחינת הסעדים שבכוחם להסיר את קיפוח המיעוט. במסגרת זו, בחן בית המשפט שני סעדים אשר התבקשו על ידי המערערות: התמחרות בדרך של מנגנון BMBY (Buy me, Buy you); וכן, כסעד חלופי, פירוק החברה.

9. ביחס לסעד הפירוק קבע בית משפט קמא כי המערערות זנחוהו במסגרת טענותיהן יחד עם דרישתן לקבלת פיצויים בגין נזקי הקיפוח. באשר להתמחרות, נקבע כי בנסיבות העניין אין מקום להעניק למיעוט סעד זה – וזאת, משני טעמים: (1) קיומם של בעלי מניות נוספים בחברה, אשר מחזיקים בכ-7% ממניותיה ואשר לא צורפו לתביעה; וכן (2) המנגנון שנקבע בתקנון החברה המקנה זכות-סירוב ראשונה לבעלי המניות הקיימים ביחס לכל מכירה של מניה – מסלול אשר לא מוצה על ידי המיעוט עובר להגשת תביעתו בגין קיפוח. לפיכך נקבע, כי על המערערות למצות תחילה את ההליכים של מכירת מניותיהן בהתאם לדרך הקבועה בתקנון, הכוללים הצעה לרכוש את

מניותיהן אשר תופנה ליתר בעלי המניות בחברה. בית המשפט הוסיף וקבע, כי אם מכירת מניות המיעוט בדרך זו לא תצלח, תעמוד להן, למערערות, עילת הקיפוח במלואה.

10. כנגד קביעות אלו – המכירות בקיומו של קיפוח המיעוט בחברה, אך נמנעות מהענקת סעד מידי להסרתו – הוגש הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים

11. המערערות טוענות כי פסק הדין קמא שגוי מן היסוד. לטענתן, בית משפט קמא טעה בהיאחזו בטעמים פורמליים-תקנוניים ובהתעלמו מארגז הכלים העשיר שהמחוקק העניק לבתי המשפט לשם תיקונו של קיפוח המיעוט באופן יעיל, מהיר וצודק. המערערות מוסיפות וטוענות, כי משהוכח קיפוח המיעוט, חייב היה בית המשפט להעניק להן סעד שמסיר את הקיפוח. כמו כן טוענות המערערות, כי הסעד הנכון למקרה דכאן – בו מדובר בחברה משפחתית אשר פועלת כמעין שותפות כשנכסה היחיד הוא מגרש – הוא סעד של הפרדת כוחות. לשיטתן, המתווה שנקבע בתקנון למכירת מניות נועד למהלך עסקים רגיל והוגן, ולא למצב של קיפוח המיעוט על ידי הרוב. לסיכום, המערערות טוענות כי רק התמחרות תביא לפתרון יעיל והוגן של הסכסוך אשר נתגלע בינן לבין בעלי מניות הרוב.

12. באשר לבעלי המניות הנותרים – האוחזים, כאמור, בכ-7% מכלל מניות החברה – טוענות המערערות כי בית משפט קמא טעה בקבעו כי אי-צירופם כבעלי דין מעמיד מחסום בפני התמחרות. המערערות תמכו טענה זו במספר טעמים. ראשית, טענה בדבר קיומו של מחסום כאמור כלל לא הועלתה על ידי המשיבים; כי אילו היתה מועלית על ידיהם, היה עליהם, ובפרט על המשיבה 1 – החברה – החובה לאתר את בעלי מניות אלו ולצרפם להליך. שנית, ממילא אין בידי המערערות כל אפשרות לזהות ולאתר את אותם בעלי מניות, וזאת בשל סירובם של המשיבים לחשוף את מרשם בעלי המניות העדכני; וכן כי רשימת בעלי המניות שהוצגה בנסח החברה היא פיקטיבית וחסרה. ולבסוף, כי אי-צירופם של בעלי מניות אלו לא יכול להוות הצדקה לאי מתן הסעד להסרת הקיפוח.

13. מנגד, סומכים המשיבים את ידיהם על התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא בפסק דינו ועל חלק מממצאיו. לטענתם, הם אינם אשמים בקיפוח המיעוט, וממילא לא היה מקום להעניק למערערות את הסעדים שביקשו, הן לנוכח האמור בתקנון החברה והן בשל התנהלות בלתי תקינה מצד המערערות ואביהן אשר נהגו בענייני החברה בחוסר תום לב ובלא ניקיון כפיים.

14. כמו כן סבורים המשיבים, כי הפתרון לסכסוך אשר נקבע על ידי בית משפט קמא – מכירת מניות המיעוט בהתאם להוראות שכאמור נקבעו בתקנון החברה – הוא הפתרון הראוי והנכון בנסיבות המקרה. לטענת המשיבים, הסעד של התמחרות שנתבקש על ידי המערערות איננו מתאים למקרים כדוגמת זה שלפנינו, בהם מדובר בחברה בלתי פעילה ובלתי רווחית. באשר לסעד הפירוק, טוענים המשיבים כי מדובר בסעד דרסטי ומרחיק לכת, אשר נזנח על ידי המערערות; וממילא אין לו מקום בנסיבות דנן בהן ניתן להסיר את הקיפוח הנטען על ידי המיעוט באמצעות מכירת מניותיו בדרך שהותוותה בתקנון.

דיון והכרעה

15. סבורני כי הדין עם המערערות.

16. בית משפט קמא קבע, ובצדק, כי עובדות המקרה דכאן מצביעות על קיומו של קיפוח המיעוט, כמשמעו בסעיף 191 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: חוק החברות). קיפוח המיעוט – במיוחד בחברה פרטית שמניותיה אינן נסחרות בבורסה לניירות ערך – מהווה עילת תביעה כללית שהתגבשה מקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב בבואו לקבוע את דרכי התיקון של העוול אשר נגרם לבעלי מניות המיעוט בחברה (ראו: ערן שפינדל ויעל זכות מאבק בעלי מניות: עילת הקיפוח בחברה פרטית וציבורית 16 (2017) (להלן: שפינדל וזכות)). הלכה היא עמנו כי קיפוח המיעוט מתגבש במקרים של פגיעה באינטרס מבוסס או בציפייה לגיטימית של בעל מניות בחברה (ראו: ע"א 8712/13 אדלר נ' לבנת, פסקה 65 והאסמכתאות שם (2015) (להלן: עניין אדלר); ע"א 2699/92 בכר נ' ת.מ.מ. תעשיות מזון מטוסים (נתב"ג) בע"מ, פ"ד נ(1) 238, 244-246 (1996); ע"א 275/89 דוידזון נ' אורנשטיין, פ"ד מו(1) 125, 130-131 (1991) (להלן: עניין דוידזון); שפינדל וזכות, בעמ' 335; וכן אירית חביב-סגל דיני חברות א 635 (2007)). ניהולה הכושל של חברה; פגיעה מתמשכת בציפיותיו הלגיטימיות של המיעוט להשתתפות בניהולה השוטף; וכן משבר אמון חריף בין בעלי המניות בחברה פרטית אשר מנוהלת כמעין שותפות – כל אלה מוכרים זה מכבר כנסיבות אשר מקימות את זכותו של בעל מניות המיעוט להסרת הקיפוח ולהפרדת כוחות בחברה (ראו: עניין אדלר, שם; עניין דוידזון, שם; רע"א 9646/04 חסקי אלון ייזום בניה והשקעות בע"מ נ' אריה מיכלסון חברה לייזומות בע"מ, פ"ד נט(3) 380, 383 (2005); ע"א 5025/13 פרט תעשיות מתכת בע"מ נ' חביב, פסקאות 17-18 (28.2.2016)).

17. כך הוא במשפטנו-שלנו, וכך הוא גם בשיטות משפט מקבילות של אנגליה (ראו: Companies Act 2006 c. 46, §§ 994, 996 (U.K.), של קנדה (ראו, למשל: Ferguson

(v. Imax Systems Corp., 150 D.L.R. (3d) 718 (1983) ושל ארצות-הברית (ראו, למשל: Manere v. Collins, 241 A.3d 133, 149-156 (Conn. 2020) (להלן: עניין John H. Matheson & R. Kevin Maler, *A Simple Statutory Solution* ; וכן (Manere to Minority Oppression in the Closely Held Business, 91 MINN. L. REV. 657, 662-671 (2007) (להלן: Matheson & Maler)). דברים שנאמרו באחרונה על ידי בית המשפט העליון של קונטיקט בעניינו של קיפוח המיעוט בחברות פרטיות – ובפרט, בחברות משפחתיות – נוגעים ישירות למקרים כדוגמת זה שלפנינו:

"The "reasonable expectations" standard analyzes the conduct at issue from the perspective of the minority shareholder. [...] Oppression under this test should be deemed to arise only when the majority conduct substantially defeats expectations that, objectively viewed, were both reasonable under the circumstances and were central to the petitioner's decision to join the venture. [...] This approach takes into account the fact that shareholders in close corporations may have expectations that differ substantially from those of shareholders in public corporations and further recognizes the fact sensitive nature of judicial inquiry into this area and the need to examine the understanding of the parties concerning their role in corporate affairs. [...] Specifically [...], a court considering a claim of oppression by an LLC member should consider, with regard to each reasonable expectation invoked by the plaintiff, whether the expectation: (i) contradicts any term of the operating agreement or any reasonable implication of any term of that agreement; (ii) was central to the plaintiff's decision to become a member of the limited liability company or for a substantial time has been centrally important in the member's continuing membership; (iii) was known to other members, who expressly or impliedly acquiesced in it; (iv) is consistent with the reasonable expectations of all the members, including expectations pertaining to the plaintiff's conduct; and (v) is otherwise reasonable under the circumstances. [...] For instance, it is widely understood that, in addition to supplying capital to a contemplated or ongoing enterprise and expecting a fair and equitable return, parties comprising the ownership of a close corporation may expect to be actively involved in its management and operation. [...] Shareholders in close corporations frequently consist of family

members or friends and once the personal relationship is destroyed, the company deteriorates. [...] Unlike shareholders in larger corporations, minority shareholders in a close corporation cannot readily sell their shares when they become dissatisfied with the management of the corporation. [...] Indeed, the discord in the corporation makes the minority stock even more difficult to sell."

ראו עניין *Manere*, בעמ' 153, 154 ו-155 (הפניות וסימני ציטוט הוסרו וההדגשה הוספה – א.ש.).

18. לאור מצב הדברים המתואר בפסק הדין קמא, נכסה היחיד של החברה – שטח המקרקעין שבבעלותה – הוא אפיק ההכנסה הבלעדי שלה כיום. לטענת המערערות – אשר לא הוכחה, וממילא לא הופרכה על ידי המשיבים – מדובר במקרקעין בעלי פוטנציאל כלכלי גבוה, המצויים בלב העיר נצרת, והמיועדים מהבחינה התכנונית למסחר, למרפאות ולמלונאות. מקרקעין אלה אינם מנוצלים כיום באופן מיטבי ומניבים לחברה הכנסה זניחה בלבד. לא יכולה אפוא להיות מחלוקת על כך שהשימוש שעושה החברה במקרקעין אלה אינו משיא את ערכה, כפי שמתחייב מהאמור בסעיף 11 לחוק החברות.

19. מציאות זו הינה מצערת, אך איננה מפתיעה כלל ועיקר. חוסר האמון והנתק שבין הרוב והמיעוט יצרו קיפאון אשר מסכל כל אפשרות להתנהלות עסקית תקינה של החברה (ראו והשוו: ע"א 6290/17 מגנזי נ' לוי 18-15 (11.2.2018); ע"א 4179/17 יותר סוכנות לביטוח (1989) בע"מ נ' רובין, פסקה 54 (6.12.2018); עניין אדלר, פסקה 75). מציאות עגומה זו קיימת זה למעלה מ-15 שנה, ואופק לשינוי – אין. לציפייתן הלגיטימית של המערערות, כבעלות מניות בחברה, לכך שהחברה תתפקד, תפיק רווחים ותשתפן ברווחים אלו אין אפוא שום אפשרות מעשית להתממש.

20. בנסיבות אלה, סבורני כי בית משפט קמא שגה בהחליטו שלא לתקן את קיפוח המערערות, כבעלות מניות המיעוט בחברה, באמצעות התמחרות. בית המשפט יכול היה ליתן למערערות סעד כאמור מכוח סעיף 191 לחוק החברות אשר מסמיכו "לתת הוראות הנראות לו לשם הסרתו של הקיפוח או מניעתו, ובהן הוראות שלפיהן יתנהלו עניני החברה בעתיד, או הוראות לבעלי המניות בחברה, לפיהן ירכשו הם או החברה כפוף להוראות סעיף 301, מניות ממניותיה". בניגוד לקביעתו של בית משפט קמא, ההסדר של מכירת מניות שנקבע בתקנון החברה לא מנע הענקת סעד זה לאחר שהוכח הקיפוח – זאת, מאחר שהאמור בתקנון – ובפרט, זכות הווטו שהוא מעניק לדירקטוריון – אינו

יכול להצר את דרכי תיקונו של קיפוח המיעוט אשר נקבעו בסעיף 191 לחוק החברות. דרכי תיקון אלה וסמכותו של בית המשפט להתאימן לנסיבות המקרה שלפניו אינן כפופות לתקנוני חברות ולהסכמים בין בעלי מניות אשר קדמו לקיפוח (ראו: שפינדל וזכות, בעמ' 410; ע"א 5025/13 פרט תעשיות מתכת בע"מ נ' חביב, בפסקה 17-18 (28.2.2016)). ראו והשוו: ע"א 524/88 פרי העמק אגודה חקלאית שיתופית בע"מ נ' שדה יעקב – מושב עובדים של הפועל המזרחי להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ, פ"ד מה(4) 529, 546-547 והאסמכתאות שם (1991); אוריאל פרוקצ'יה דיני חברות חדשים לישראל 106-114 (1989)). גם בעניין זה, הדוקטרינה של קיפוח המיעוט אשר חלה במשפטנו-שלנו איננה שונה מהכללים המקבילים אשר חלים בשיטות משפט אנגלו-אמריקניות. שיטות משפט אלו אינן מתירות לתקנון של חברה לצמצם או להגביל את סמכויות התיקון של קיפוח המיעוט על ידי בית המשפט, ובפרט את סמכותו של בית המשפט להורות על התמחרות (ראו: David Sellar, *Can any Companies Act 2006 c. 46, § 996 (U.K.) Company's Articles Prohibit the Statutory Right to Go to Court?*, 2020 SCOTS 271 *Matheson & Maler*; בעמ' 687-688).

21. באשר לבעליהם של כ-7% ממניות החברה אשר לא צורפו לתביעה ונשארו באלמוניותם מאז הקמת החברה בשנת 1949 – בניגוד לקביעתו של בית משפט קמא, קיומם והאינטרס בחברה, אשר יכול שיהא להם, אינם יכולים למנוע את תיקונו של קיפוח המיעוט הקיים, במסגרת הזכות שעומדת למיעוט המקופח, ואינם יכולים לשמש מחסום להתמחרות כסעד שבא להסיר קיפוח זה. בעלי מניות אלה, לכשיתגלו, יוכלו לדרוש את חלקם ברווחי החברה, לכשתעשיר; ולמצער, יהא בידם למכור את מניותיהם תמורת מחיר הוגן – בין מכוח האמור בתקנון החברה ובין בעזרת פניה לערכאות שתגנה על זכויותיהם.

22. סעד ההתמחרות אשר נתבקש על ידי המערערות הוא אם כן הסעד המיטבי להסרת הקיפוח ולהפרדת הכוחות בחברה. התמחרות מהווה פתרון הוגן, פשוט ויעיל של סכסוכים דוגמת זה שלפנינו (ראו: שפינדל וזכות, בעמ' 356-359; עניין אדלר, פסקאות 87-88).

23. לסעד ההתמחרות מתווים שונים (ראו: עניין אדלר, פסקאות 86-89). בענייננו-שלנו, סבורני כי טוב נעשה אם נחייב את בעלי הדין לקיים ביניהם התמחרות על פי מנגנון BMBY, כדלקמן:

א. תוך 60 ימים ממתן פסק דין זה, תצענה המערערות למשיבים 4-2, באמצעות מכתב אשר יישלח בדואר רשום ובדוא"ל למשרדם של באי-כוח המשיבים 4-2, את המחיר שבו המערערות תרכושנה את כל מניותיהם של המשיבים כאמור, בחברת קרדוש. למען הסדר הטוב, תציינה המערערות במכתבן גם את המחיר המוצע למניה אחת. אי-מתן הצעה כאמור ייחשב לויתור סופי ומוחלט על זכות המערערות להתמחרות או לכל סעד אחר בגין הקיפוח שנגרם להן עד כה.

ב. מכתב שיישלח על ידי המערערות כאמור בפסקה (א) לעיל ייחשב, ללא עוררין, כמכתב אשר הגיע לידי המשיבים 4-2 בחלוף 72 שעות מיום שיגורו.

ג. תוך 60 ימים מיום קבלת המכתב כאמור בפסקאות (א) ו-(ב) לעיל, יחליטו המשיבים 4-2 ויודיעו למערערות אם ברצונם לרכוש, תמורת אותו מחיר למניה שהציעו המערערות, את כל מניותיהן של המערערות. הודעה כאמור תישלח על ידי המשיבים 4-2 בדואר רשום ובדוא"ל למשרדם של באי-כוח המערערות. באין הודעה כאמור, ייחשבו המשיבים 4-2 כמי שהסכימו, ללא סייגים וללא זכות חזרה, למכור את כל מניותיהם למערערות במחיר שהמערערות הציעו להם.

ד. מכתב שיישלח על ידי המשיבים 4-2 כאמור בפסקה (ב) לעיל ייחשב, ללא עוררין, כמכתב אשר הגיע לידי המערערות בחלוף 72 שעות מיום שיגורו.

ה. העברת המניות בהתאם לתוצאת ההתמחרות דלעיל תבוצע בתוך 30 ימים שלאחר מועד סיום ההתמחרות, כפי שהתגבש כאמור בפסקה (ג) או בפסקה (ד) לעיל.

ו. בד-בבד עם העברת המניות בחברה לידי הזוכה בהתמחרות – רוכש המניות – יתפטרו מוכר המניות וכן כל אדם המכהן מטעמו מכל תפקידיהם בחברה. כמו כן, כנגד העברת המניות כאמור לעיל, ידאג הזוכה בהתמחרות לשחרר את מוכר המניות מכל ערבות כלפי צדדים שלישיים להתחייבויות החברה.

ז. מיום מתן פסק דיננו ועד להעברת המניות בהתאם לתוצאת ההתמחרות, לא תיעשה שום דיספוזיציה בנכס מנכסי החברה.

ח. כל בעל דין יהא רשאי לפנות ללשכת ההוצאה לפועל להוצאת כל צו אשר יידרש למימוש ההתמחרות כאמור לעיל, לרבות צו בדבר מינוי כונס נכסים – וזאת, מבלי לגרוע מאמצעי אכיפה אשר נקבעו בפקודת בזיון בית משפט.

סוף דבר

24. הנני מציע אפוא לחבריי כי נקבל את הערעור, נבטל את פסק דינו של בית משפט קמא, ונקבע תחתיו כי על בעלי הדין לפעול כמותווה בפסקה 23 לעיל.

25. המשיבים 2-4 יישאו בהוצאות המערערות בסך כולל של 30,000 ₪.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, ח' באייר התשפ"א (20.4.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה